

Юрген Баншерус

Взагалі-то **Юрген Баншерус**, який народився в Ремшайді, хотів стати піаністом. Однак наразі він займається тим, що пише для дітей і підлітків книжки, які досить непогано продаються, і зовсім не шкодує, що з грою на фортепіано так і не склалося. Письменник живе з родиною в Рурському регіоні. Серію його книжок «Справа для Квятковського» вже перекладено 22-ма мовами, зокрема китайською та івритом. 2010 року Юрген Баншерус отримав премію імені Аннетти фон Дросте-Гюльсгофф.

Чобіт Марабу

Ілюстрації Ральфа Бучкова

Ральф Бучков, який народився в Берліні 1962 року, насправді мріяв про те, щоб стати детективом. Він так само любить молоко, як і Квятковський, але, на жаль, терпіти не може жуйки. Тому він вирішив здобути освіту в галузі графіки. Потім кілька років працював у рекламних агенціях, а зараз готує ілюстрації для низки видавництв. Живе в Берліні разом із двома своїми дітьми.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

УДК 82-93
Б23

Серія «Справа для Квятковського»

Оригінальна назва:
Ein Fall für Kwiatkowski. Der Schuh des Marabu.

www.arena-verlag.de

Усі права застережено.

Баншерус Юрген

523 **Справа для Квятковського. Чобіт Марабу/ Юрген Баншерус ; пер. з нім. О. О. Гергелійник. — Харків : Вид-во «Ранок», 2022. — 80 с. — (Серія «Справа для Квятковського»).**

ISBN 978-617-09-7636-9

Квятковський — справжній детектив, який полює на злодія Сагрентера. Замість домашнього завдання у нього — нічні засідки, замість дитячих розваг — небезпечні пригоди. Будь-який найзаплутаніший злочин приречений на невдачу, якщо за справу взявся цей юний детектив.

Квятковський дізнається, що у місцевій кіностудії знімається детектив. Однак справи там ідуть не так добре, як це може здатися на перший погляд. Хтось має намір зірвати зйомки, і Квятковський дізнається хто.

УДК 82-93

Літературно-художнє видання

Серія «Справа для Квятковського»

Юрген Баншерус
ЧОБІТ МАРАБУ

для дітей молодшого
та середнього шкільного віку
Провідна редакторка В. В. Міхнюк
Літературний переклад
з німецької О. О. Гергелійник
Технічний редактор В. І. Труфен
З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

Ч795006У. Підписано до друку 30.12.2021.
Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Прагматика. Друк офсетний.
Ум. друк. арж. 4,2.

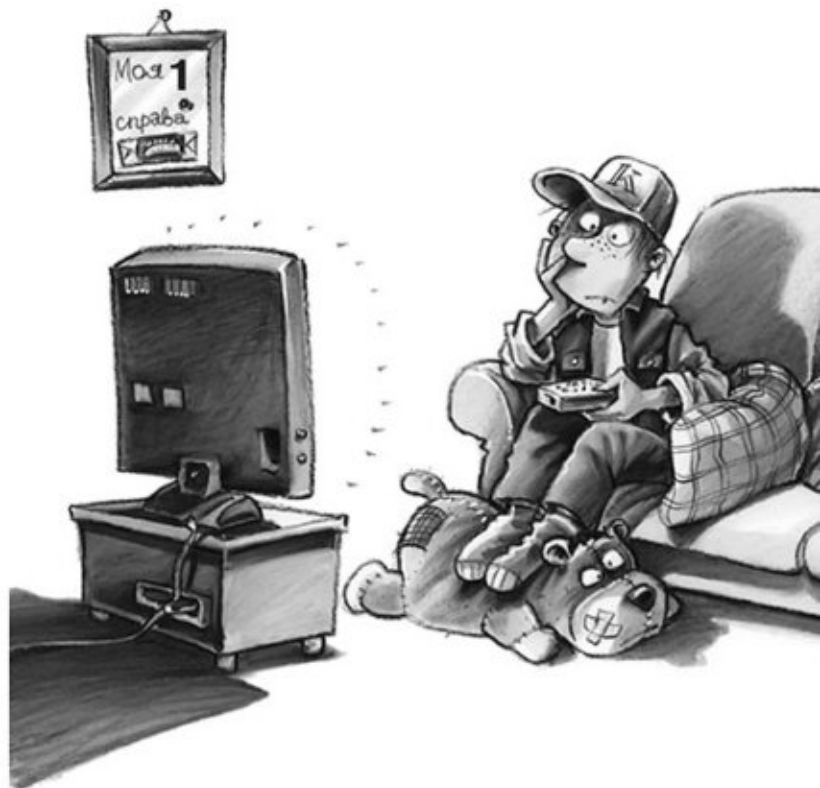
ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.
Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.
E-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7636-9

© 2014 by Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany
© Гергелійник О. О., переклад, 2022
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

Учора я знову — вперше
за довгий час — дивився телевізор.
Оскільки я дуже зайнятий детек-
тив, часу на таке мені просто не
вистачає. Крім того, у мене немає

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

бажання сидіти самому перед теликом із пакетом чипсів чи желейних ведмедиків. Краще вже піти в кінотеатр.

Мені подобається, коли в залі вимикають світло і люди навколо мене шепочуться.

Я люблю шурхіт упаковок з-під попкорну.

А особливо класно, коли в кінці глядачі продовжують сидіти — адже фільм був настільки гарний, що вони б дивилися ще.

У нашому місті є не тільки дванадцять кінотеатрів, а й кіностудія. І саме там розгорнулася моя остання справа.

Історія почалася з того, що я загубив свої ключі. Коли повернувся додому зі школи, то у кишені

штанів знайшов лише упаковку моєї неперевершеної жуйки *Carpenter's*, заіржавілу скріпку та австралійський долар. Колись я знайшов його на вулиці і тепер ношу з собою як талісман.

Моя мама про всяк випадок залишила ключі у трьох сусідів — після важкої нічної зміни у лікарні навіть вона може їх забути. Тому я подзвонив до Бекерів, Шеферів та Маєрів, але нікого не було вдома.

Після шести годин у школі я був жахливо голодний. Перш ніж піти на роботу, мама насмажила цілу пательню котлет. І тепер лише від однієї думки про них у мене текла слинка, аж стало важко ковтати.

Звичайно, я міг пройти три кілометри до клініки і взяти ключі у мами.

Але я почувався занадто змученим для цього.

Чекати на сусідів я теж не хотів. Якщо мені не пощастить, то я помру з голоду, поки хтось із них повернеться додому. Тому я ледве добрів до кіоску своєї давньої найкращої подруги Ольги.

— Квятковський, ти захворів? — гукнула вона мені. — Ти маєш жахливий вигляд!

— Голодний! — простогнав я. — Забув ключі! У мами вечірня зміна!

Ольга відразу покинула своє постійне місце у вікні і відчинила мені задні двері.

— Заходь, — запросила вона і присунула мені свій єдиний стілець.

Потім Ольга дала мені шоколадний батончик, взяла банку з полиці і висипала її вміст у пошкрябану каструлю.

У мене аж подих захопило від аромату, який линув кіоском.

— Це часниковий суп? — запитав я, жуючи із насолодою свій шоколадний батончик.

Ольга стенула плечима:

— Нічого іншого у мене немає.

Цієї миті у віконце постукав покупець. Це був літній чоловік із довгим сивим волоссям, товстими окулярами з блакитною оправою на носі і яскраво-червоним шарфом навколо шиї. На ногах у нього були

блискучі чорні ковбойські чоботи. Чоловік трохи нагадував марабу Франкліна з міського зоопарку.

— Привіт, Гайнце, — привіталася Ольга.

